

Dans Dans Dans

– om Karen T's parafraser af J.F. Willumsens
”Mme Michelle Bourret danser Valse Boston”

I sine ungdomsår møder Willumsen storbyens eksplosive forlystelsesliv med den helt nye dansekultur som can-can'en på Moulin Rouge i Paris.

Michelle Bourret (17. november 1900 – 14. februar 1989) var en fransk danserinde og malerinde. Hun var fra 1930 maleren J.F. Willumsens samleverske. Han havde mødt hende i 1928, og de forblev sammen til hans død 1958.

Willumsens malerier fra 1935 forestiller Michelle Bourret, der danser. Hun er klædt i en sort lang selskabskjole. Hun udstråler salighed og koncentration, idet at hendes krop bevæger sig yndefuldt. Hendes arm der rækker frem for hende, og den synlige løftede fod giver en fornemmelse af, at hun danser hen imod beskueren/maleren, eller hel ud af billedet. Rummet, hun opholder sig i, er lyserødt, med hvide grove mønstre på væggene. Et stort og kraftigt lyserødt klæde hænger ned fra loftet i baggrunden og gør rummet til en scene, eller eftersom tæppet er trukket til side, handler det om at noget bliver synligt og til gengængeligt. Det hemmelige *afsløres*.

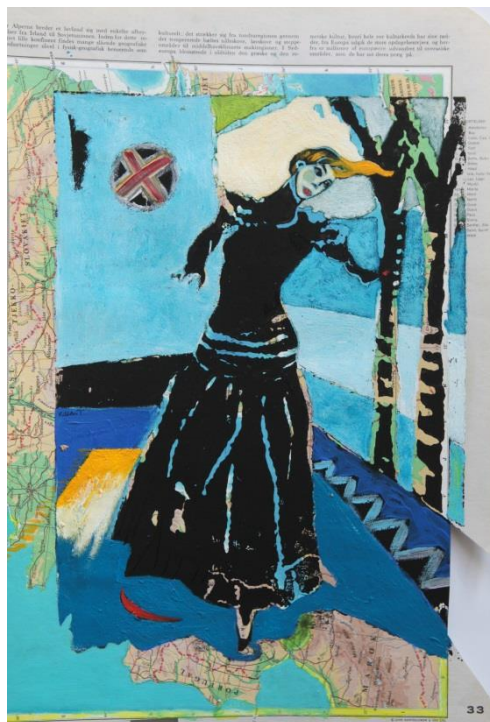
I mellemgrunden står to stole, der også er lyserøde, de kaster begge en rød-orange skygge. På gulvet er to mønstret tæpper, der er i orange og lyserøde farver.

Og der, i forgrunden, danser Michelle Bourret, hun kaster en rød-orange skygge, ligesom stolene i mellemgrunden. Linjerne i billede bevæger sig næsten alle sammen mod hjørnet, bag ved hende. Det virker som om hun, som linerne i tæppet hun danser på, bevæger sig fra hjørnet og frem mellem stolene, over mod beskueren.

Hendes hænder former en oval bevægelse, rundt om hendes overkrop og hoved, idet at den bagerste hånd svagt bukker opad, og den forreste hånd bukker svagt nedad. Lyset kommer ind i billede forfra, men mest fra venstre side. Og giver en belysning, som var hun på en scene.

Og det er dette med scenen, Karen T leger og gentager med i sine parafraser af Willumsens værk. Karen T lader scenen skifte far et stuegulv eller en teaterkulisse til et landkort. Hun rykker den dansende figur ud fra det intime og hjemmelige rum direkte ud i verden. Væk fra det civiliserede hjem og ud i skoven. Scenetæppet er hel væk. Og alt er afsløret. Dansen bliver sluppet ud i naturen, hvor danseren får flere farver og endda hjortegevir. Eller danseren bærer Kairos karakteriske hår. I den græske mytologi var Kairos en atletisk yngling med langt hår foran og skaldet bagtil (en slags omvendt hockeyhår). Han havde vinger på ryggen og fødderne, og når han kom hvirvlende forbi måtte man gribe ham i håret netop som han var ud for én, for når han var forbi var det ikke muligt at få fat i den skaldede nakke.

Kairos med andre ord er et begreb fra oldgræsk, som i retorisk tænkning, bruges til at forstå tid som kvalitet fremfor kvantitet/udstrækning. Det vil sige den tanke, at verden tilbyder muligheder for at tale, men at de muligheder kun er til stede på bestemte, særligt prægnante, tidspunkter. Derfor bruger Karen T landkortet, som det gulv, hvorpå danseren danser.

Kairos er altså noget man skal være opmærksom på og gribe netop når muligheden viser sig. Lige på det sted, hvor dansens trædes, da det er det eneste sted, der er. Nu. Dansen skal danses, livet skal leves, i det givne øjeblik, inden muligheden forsvinder. Dansen er sluppet ud. Den er løssluppen og vildere end på Willumsens oprindelige værk, hvor det er en streng komposition, mens det her hos Karen T opløses i bevægelser og rytme. Og den lyserøde farve, byrdes op i regnbuens spektrum. Dansen bliver en eksistentiel dans henover verden og dens grænser og ud i naturens hemmelighedsfuldheder med dens grænseløse muligheder for sansning og følelser. Dansen er at være til stede på et bestemt sted, at være til stede på landkort(= tilstede i verden) på et bestemt tidspunkt.

Nu.

Dans. Dans. Dans.

Troels Laursen
Kunstsribent og kritiker, AICA
www.troelslaursen.dk